

L'ESTIU ESSLAVISSAT

M. CARMEN SÁEZ

Hi ha tardor en l'esperança, el fenoll abaltit, canyes segrestades, el gresol captaire. Desplegar el cor com a insígnia al vent i que siga l'altra qui escriu. No han sobreviscut les illes, surarem covards en aquesta maror glaçada. Sotsobres entre la claredat ostatic dels fondals tendres, alenes les muntanyes de l'estima, els turons de la memòria. L'estornell poua les esgarrapades de la solana, si canta, és la tristesa la partitura. Bleixes quietud, l'estranyament dels dies pansits, una rebregada transparència que esquerdada les bones intencions dels mots. El gat del veí finat en troba a faltar l'ombra, la percaça darrere els vidres mentre contempla la vida fugissera del carrer.

A trenc d'alba, el poble saliqueja una ferum de vi, de vòmit, de pixum. El carrer major fa feredat, heus ací "la marca Espanya". Entre la brutícia algú ha eixit a córrer, els ciclistes enraonaires, i tu. Més tard, la netedat s'empassa les escorrialles de la festa.

La gossa cega sota la claror que espicassa els itineraris de la humilitat, el senyor afable que en té cura. Hui l'arbreda està força esponerosa, taronges estivals, no importa si és dilluns, paraula ajustada. Se t'arramba el verd callament en la calima, la mudesa aclaparant la fronda. Malalta de sensibilitat, rememores la gatzara de dos felins a les palpentes, i tu plorant-ne les ferides imaginades. El brostam ablamat. Travesses el pas de vianants, continues la vereda, en tombar barranc avall, Mari trasbalsada: "Mari Carmen, que no sé si arribaré a casa". És tan de la broma que primer somrius, després ella sanglota i tremola. Acaba de veure com atropellaven una xica en la rotonda, la pell s'estreny i l'esperona l'afflicció. Alguns dies no gargoteles res, te'n tornes amb la llibreta buida, excés d'emotivitat. Hui has assolit que la senyora del posat seriós, després de tant de temps, t'obsequiara amb un somris, fins i tot ha parlat amb tu, dona del silenci que observa les petjades indelebles del sol.

Eivissa engendra feres, ja no és la blanca entre les Pitiüses. Aniversaris del ponent, l'existència que no hem volgut. Qui recorda els proverbis dels tirans? Qui pot oblidar el dibuix exacte de la llum que afaïçona una poeta? Qui era el cap del gabinet de premsa a l'ajuntament de la ciutat on vivia Wislawa Szymborska? Qui pensa en les bajanades d'un batlle, d'un secretari general, d'un regidor d'impostures, allà on Sylvia Plath s'esllavissava com un ocell sota la ruixada? On són les dones que foten altres dones mentre s'enfarfollen la boca amb una frèvola sororitat?

En una rauxa, et cauen al damunt tots els llibres amb què has sagnat, els paratges, els indrets, una nostàlgia de llauna. Ets una aprenent de la llengua, et corprenen els vocables que plomegen els objectes, les petites dèries de cada dia. Algú aparella la Història a la mesura de la seua cobejança, i esdevenim titelles en la tenebra.